

turligt, at en saadan Frygt er til Stede, og hvis den har været til Stede, synes jeg, den maa blive bestyrket ved forskellige Udtalelser her i Dag, som svulmede af Velvillie mod visse Egne. Jeg har i somme Øjeblikke under denne Forhandling ønsket, at jeg hørte hjemme i Hodsager, for naar jeg tænker paa, i hvilken Grad man dør kan paaregne alle Partiers Velvillie og Støtte, og hvilke Udsigter man dør har, er jeg nær ved at tro, at det i disse arbejdsløse Tider vilde være saare fordelagtigt at høre hjemme i denne Egn. Men hvormod alting er, forstaar jeg, at Ministeren kunde ønske at værges sig mod Faren for at faa bygget saadanne bredsporede Baner, som kunde betyde, at man kom ind paa noget, der førte til, at man, inden man vidste et Ord af det, havde en Privatbane, som Staten i det væsentlige havde anlagt og Beboerne kun i ringe Grad havde bekostet. Men ikke desto mindre synes jeg, det fortjener Overvejelse, om man ikke kunde dække sig paa anden Maade og dog i visse Tilfælde gøre saadanne Baner bredsporede. Thi ikke alene naar Talen er om Mergel, men ogsaa og ikke mindre naar Talen er om Brændselstransport, vil Baner af den Art, her er Tale om, kræve Omlæsning, saafremt Varerne skal transporteres videre fra det særlige Spor ind paa en eksisterende Jernbanelinie, der jo som Regel vil være bredsporet. Dette vil naturligt medføre, at man i mange Tilfælde maatte foretrække, at saadanne Baner anlægges bredsporet og ikke smalsporet.

Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger. Jeg kunde tænke mig, at de mulig kunde blive Genstand for Drøftelse i Udvalget, og at det vilde være heldigt at faa at se, hvorledes Ministeren stillede sig hertil, og hvad Udvalget tænkte derom.

Idet jeg altsaa paa mit Partis Vegne kan erklære, at vi vil arbejde for en god og hurtig Løsning af det foreliggende Problem, kan jeg i det store og hele anbefale Lovforslaget til Fremme.

N. C. Jensen: Maa jeg til den ærede sidste Taler sige, at naar han mener, at det vil være særlig behageligt at bo i Hodsager, er jeg ikke i Tvivl om, at adskillige i Hodsager gerne vilde bytte med

det ærede Medlem. Jeg kunde næsten ønske for Hodsager og alle ligestillede Egne, at det ærede Medlem kom i noget nærmere Berøring med dem, for i saa Fald tror jeg, at hans Interesse vilde blive meget større, og at han vilde faa langt mere Forstaaelse af disse Forhold, end han nu undertiden viser. Det vilde ogsaa have Betydning for disse Egne at have en saadan Repræsentant til at tale deres Sag; det vilde sikkert gavne dem i høj Grad. Jeg skal gerne medvirke til et saadant Bytte, skønt jeg ikke er Kommissionær, og jeg er overbevist om, at fra Egnens Side skulde der ikke være noget i Vejen. Jeg nævner blot dette, fordi jeg undertiden har en Følelse af, at det ærede Medlem ser ikke saa lidt ensidigt paa disse Forhold. Det har altid gjort mig ondt, da jeg anser det ærede Medlem for at være en interesseret og forstaaende Mand ogsaa med Hensyn til disse Spørgsmaal, men hans Ensighed her har jeg stedse fundet lidt utiltalende.

Det foreliggende Lovforslag har jo mødt lutter Velvillie. I næsten alle de Aar — og det er da i alt Fald over 20 — hvori jeg har haft Sæde i dette Ting, har der for øvrigt, naar der har været Tale om Mergelbaner og andre Ophjælpningsforanstaltninger paa de jyske Heder og andre Egne, altid lydt lutter Velvillie. Men den samme Velvillie har ikke altid gjort sig gældende, naar Opgaven har skullet løses i Praksis. Da jeg for nogle Aar siden var med et Udvalg i Abildaa, hvor der forhandlede om det Spørgsmaal, der nu nærmest ligger for, var Udvalget og ogsaa mange af de tilstedeværende fra Egnen enige om, at der vistnok ikke var nogen anden fremkommelig Vej, ad hvilken Banespørgsmaalet der kunde løses. Man var klar over, at Egnen var af en saadan Beskaffenhed, at den neppe lod sig ophjælpe ved Gennemførelsen af en Privatbane eller Statsbane. Jeg har ogsaa Ret til at sige, at der af den højtærede Minister og af Udvalgets Medlemmer blev udtalt Velvillie overfor den paagældende Egn, og jeg vil udtale Ønsket om, at det ikke maa blive ved elskværdige Talemaader, men at Sagen maa blive gennemført saa snart som muligt, ikke alene og ikke saa meget for at afhjælpe Arbejdsløsheden